

RACA

SCIJ

Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

2016

OBČINA CERKNO

SKI & MOUNTAIN
CERKNO RESORT

PETROL

**49. – ŽE 25. V SAMOSTOJNI SLOVENIJI – srečanje
SCIJ SLOVENIJE - DRUŠTVA NOVINARJEV ŠPORTNIKOV
SLOVENIJE – Cerklje ob Gori, 17. do 23. januar 2016**

Cenjeni predstavniki slovenskih medijev in oblikovalci javnega mnenja,

naj se vam na začetku najprej iskreno zahvalim, da ste si tudi letos izbrali pobočja Črnega vrha

nad Cerknim za svoje prijateljsko druženje in merjenje moči v smučarskih disciplinah. Tudi mi se

bomo potrudili, da bomo vašemu družabnemu dogodku prijazno na razpolago z vsemi kapacitetami pester turistične ponudbe, ki so na voljo našim cenjenim gostom in obiskovalcem. Turistična dejavnost namreč postaja tudi na Cerkljanskem iz leta v leto vse pomembnejša razvojna panoga, česar se v celoti zavedamo predvsem v lokalni skupnosti. Zato tudi zagotavljamo vse več vlaganj v kvaliteto ponudbe na različnih področjih, tako na organizacijskem in tehničnem, kot na kadrovskem področju, za kar smo prejeli že vrsto potrditev, nagrad in priznanj na različnih področjih. Sicer pa si boste najbolj objektivno sliko o naši turistični ponudbi ustvarili predvsem sami, v imenu občanov Cerkljanske pa vam želim veliko užitkov na strminah Črnega vrha ter zdravja in sreče v novem letu.

JURIJ KAVČIČ,
župan Občine Cerkno

Blaž nas pozdravlja. Zakaj že?

Da ne bi pobožično-novoletni travmatski sindrom trajal predolgo, smo se letos odločili slovensko nacionalno druženje novinarjev smučarjev postaviti že v januar. Ali pa, da se božično-novoletni žur lahko nekoliko »zategne«, saj ni važno. Po sedemletnem kolobarjenju smo račke in racmani spet v Cerknem.

Svet se je medtem precej spremenil. Lovci so v tem času naše združenje v perjadi precej uspešno redčili. Spomin na čase, ko ste se nekateri izkušenejši zagozdili na vhodnih vratih cerkljanskega hotela, je sicer še živ in lep, ampak ... Nasmešek na koncu na žalost nekako pogreni.

Toda nismo tukaj, da kljubujemo razmeram, temveč da se jim kar najbolje prilagodimo. To morebiti

pomeni nekaj manj polno rit, skromnejši zalogaj daril ob prihodu, nikakor pa ne manj iskrenosti, veselja, družabnosti in prijateljevanja. Predvsem za slednje imamo precej dober razlog. Pravijo, da sta v življenju zanesljivi le dve stvari: smrt in davki. A bi ob tem zagotovo lahko dodali še prijaznost in gostoljubje Hotela Cerkno. Čeravno si mora zaradi tega kdo izmed osebja kot prvo pomoč zagotoviti

povečano zalogo protibolečinskih tablet. Hotel nam je vedno ustregel - in vemo, da nismo nezahtevni gosti -, zato bi še pred sobotnim slovesom gostiteljem rekel najlepša hvala v imenu organizacijskega odbora, izvršnega odbora društva novinarjev smučarjev in seveda celotne pisane račje družčine. V Cerkno in na Črni vrh se bomo vedno radi vrnili.

Vsem udeležencem seveda želim lahkih zavojev, zdravo konkurenco in čim več prijateljskih objemov. Vsem želim, da bi v našem poklicu videli luč na koncu predora, toda naj bo luč izhod iz neke krize in ne pot v posmrtno življenje. Vsem želim, da bi ob koncu tedna znali reči uakul uauunka.

Vaš BLAŽ

Mercator

Četrtrič (SCIJ Cerklje 1994-2000-2009-2016)

Četrtrič v 22 letih bomo naše srečanje slovenskega SCIJ-a imeli v Cerklju. Prvič smo bili v Cerklju davnega februarja 1994, drugič smo se zbrali februarja 2000, tretjič smo bili tu januarja 2009 in sedaj ponovno.

Za tiste, ki ste bili z nami pred sedmimi leti, se tukaj ni kaj veliko spremenilo, ne v Hotelu Cerklje, ne v Cerklju in ne na pobočjih Črnega vrha nad Novaki – v Smučarskem centru Cerklje.

Za tiste, ki boste z nami prvič, pa vseeno nekaj osnovnih informacij o naštetih področjih kjer se boste največ gibal.

Ob prejemu te Race ste verjetno opazili, da se nahajate v Hotelu Cerklje, katerega del je tudi Smučarski center Cerklje. Tukaj je tudi bazen s savnami, restavracijo, bistrojem in »podzemnimi prostori«, kjer se bomo umaknili vsaj za petkovo zaključno prireditev, pa morda še kdaj. Osebe v Hotelu se je v zadnjih letih močno pomladilo in zamenjalo. Nekaj ključnih oseb pa je še vedno tu. Receptor Stane Gosar je prevzel vodenje restavracije na smučišču, Majda Rojc bo še vedno v recepciji, na smučišču pa je še vedno vodja Ciril Peternelj – Čičo.

Cerklje je majhen kraj z okrog 2000 prebivalci in je sedež občine z okrog 4700 prebivalci, ki obsega 10 Krajevni skupnosti in 30 naselij. Število prebivalstva stalno upada, kar je predvsem posledica propadanja industrije. V zadnjih letih so zaprli drugo največje podjetje Celes. Največje podjetje ETA, ki je v večinski nemški lasti pa je število zaposlenih z nekdanjih 2000, zmanjšalo močno pod 1000 in se počasi približuje številki 500. Posebej nam je domačinom žal za

preštevilne mlade, ki so uspešno zaključili študij doma in tujini, pa se žal niso mogli zaposliti doma in so se razkropili s trebihom za kruhom po domovini in tujini.

Več o tem in utripu kraja in občine nam bo povedal tudi župan Jurij Kavčič, ki nas je že gostil v Cerklju in nam bo tudi letos spregovoril na otvoritvi srečanja.

Osnovni namen našega srečanja, je poleg druženja in zabave, seveda smučanje in snežne radosti. Smučali, tekli in deskali na snegu bomo v Smučarskem centru Cerklje, ki je od hotela oddaljen 10 km. Predlagam, da za prevoz uporabite kar smučarski avtobus, o katerem bo dovolj svežih informacij. Če vam bo manjkal kakšen kos opreme, je na vrhu smučišča smučarski servis in izposojevalnica opreme. Poleg servisa je smučarska šola za alpsko smučanje in deskanje na snegu. Če bo potrebno lahko za nas organiziramo posebno skupino s svojim učiteljem. Upajmo, da bo snega dovolj in bodo delovale vse naprave (dve šestsežalnici, dve štirisežalnici, ena dvosežalnica, dve vlečnici). Na smučišču bo naša zbirna točka v (edini) restavraciji na vrhu smučišča, ki nam edino v Sloveniji omogoča pogled na vse štiri strani neba. Večino časa bom tudi sam prisoten na smučišču, tako, da bomo lahko zavili tudi v moj vikend, ki se nahaja ob progi Počivalo.

Tudi v primeru manj ugodnega vremena nam ne bo dolgčas. V

dolini kot že rečeno, nas čaka hotel z bazenom, kakšna savna, pa še kaj. Tudi za tiste, ki ne ljubite hotelskih lokalov, ampak radi zavijete v kakšen manjši lokal, v Cerklju ne bo težav. V Cerklju jih je kar 9 in to na tako majhni površini, da ji ni para v Sloveniji.

V Cerklju smo še posebej ponosni na »Cerkljanske laufferie« - znamenitosti tega predpustnega časa. Spoznali jih boste, saj nas bodo pozdravili na otvoritvi. Lahko si bomo ogledali stalno razstavo v Muzeju v Cerklju, pa še kakšno drugo muzejsko razstavo, če bo le čas in zanimanje. »Laufferie« pa nas vabijo tudi v svojo pisarno, kjer pripravljajo pustno obsodbo in v svojo delavnico, kjer pripravljajo obleke in maske.

Prikazali vam bomo tudi znamenito piščal iz Divjih bab pri Cerklju, kjer naj bi počasi zaživel arheološka točka. Več o tem in o obnovi Partizanske bolnice Franje, pa bomo lahko izvedeli tudi v muzeju.

Vsekakor upajmo, da nam bo uspel tudi kakšen skupen sprehod po Cerklju, kjer bi vam še posebej radi pokazali dopolnjen šolski kompleks (obnovljena stavba za ČŠOD, malo gospodarstvo in društva, novo otroško igrišče, obnovljeno asfaltno igrišče z razsvetljavo, energetski eko park z ekološkim vrtom in čebelnjakom).

Prejeli boste še kupe gradiva in informacij o Cerklju in okolici. Člani organizacijskega odbora – predvsem domačini, pa smo vam za informacije vedno na razpolago.

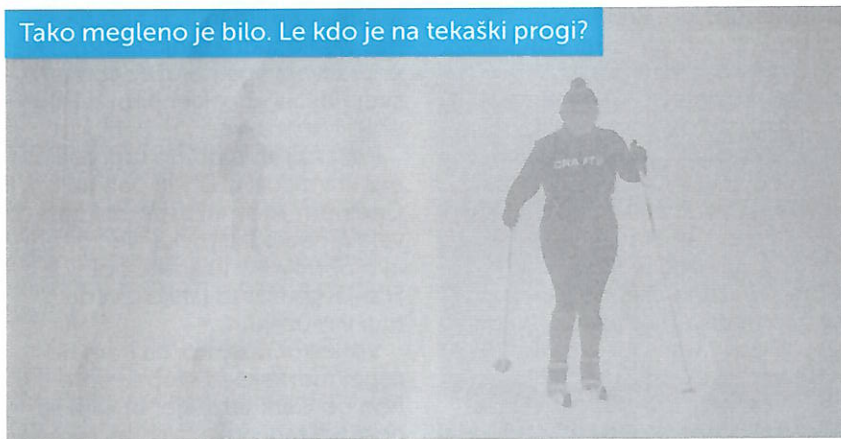
Vse lepo, veliko užitkov v druženju in na snegu vam želi,
FRANCI iz Cerklja

gorenje

Uha: »Pozor na zastavo. Samo še za CERKNO 2016 je prostora«

Tako megleno je bilo. Le kdo je na tekaški progi?

Takole pa že dolgo nismo skrbeli za varnost na progi.

BURNO 2015

Rogla 2015, še pomnite, tovariši?

Ja, bili smo od 1. do 7. februarja na Rogli, med tem, pa je Slovenijo kar sredi zime zajel hud snežni metež. Prav čudili smo se svežim novicam in grozečim napisom prvih strani časopisov, vesti na televizijah in spletnih straneh, da bo deželo zajelo sneženje, ki bo prineslo nekaj metrov debelo snežno odejo. Spodaj so zapirali šole, urade, a nas niso uspele prestrašiti še tako hude novice. Res je tudi na Rogli tedaj snežilo, pihalo, bilo je megleno, pa pasje mrzlo, a vendar Mi smo vztrajali, vsaj slaba stotinja tistih, ki smo čakali in dočakali najprej tekaško tekmo, potem pa so nebeška vrata še tisti petek (navzlic množičnim odpovedim mlajših kolegov za prihod na Roglo) za dobro uro spremenila vreme in glej ga, vraga, izvedli smo tudi veleslalomsko tekmo. Četudi smo progo sami ab- ručali, četudi, so nejeverni zjutraj sklicevali izredno sejo varnostnega sveta zaradi ogroženosti od vremena. A pod budnim očesom od pete ure zjutraj pokončnega Darka je komisija odločila izvedbo tekme. Tako smo dobili četico za reprezentanco, ki bo zastopala barve naše državnice, a se je izkazalo da ne na Kopaoniku, četica krene marca v Sestriere.

Rogla bo ostala v spominu tudi po zagreti in kasneje zaliti (Steyer se je res izkazal) Tini Maze, ki je zbobnala pred male ekrane hotela Natura burno skupino in ji pokazala kako se smuča- ko je bilo le za las - oziroma tri stotinke do Tinine zlate, je zdravica rajše družine že tekla v polnem zamahu. Pa še stavo je dobila naša sekretarka Meta Špahca- v množici gamblerjev, ki so stavili na Tino je seveda zmaga- la, napovedala je končni rezultat in časovno prednost! He, he, he - kdor zna pa zna.

Popolna tišina pred malim ekranom med smukom Tine Maze.

Zmaga!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tako je našo pot Rogle 2015 kazala melodija z otvoritve domačinov od Jurija Vodovnika do Zreških kovačev, ki pa jih nismo videli, zato pa so namesto kladiv kuhalnice pridno vrteli v kuhinji (mimogrede: za pojest, ob vsem rednem jedilniku, je bilo kar 50 kg piščančjega mesa) - prosim, ne mi kure devat v Cerknem sploh!

Še opozorilo: čast razvitja naše zastave je na Rogli pripadla bivšemu dolgoletnemu predsedniku Uhi, ki je novo vodstvo že opozarjal, da zastava postaja prekratka! Zato nujno potrebujemo finance za novo SCIJ Slovenija zastavo - Cerkno 2016 je še zadnji napis, ki se bo lahko pridružil, saj se račja družina srečuje že 49. po vrsti!

DUŠKA

Steyer, kapo dol. Pokalo je, da je bilo veselje.

Odšli kot carji in se vrnili kot kralji

REPORTAŽA Z 62. MEDNARODNEGA SCIJ SREČANJA V BAQUEIRI-BERET

Meta Verbič: »Ne samo dobro, ampak super odlično bi bilo, da kordinacijo z reprezentanco čimprej prevzame »kapetan-ka«, ker jaz poleg vsega za Roglo, ne zmorem več!!!!!!«

Darko Koren: »Dogovorimo se, kdo bo igral vlogo kapetana Marjeta je predlagala Tinčka.«

Tine Guzej: »Dragi in drage moje. Se iskreno opravičujem, da imam tokrat refleks mrtvega konja. Ne bom vas moral s podrobnostmi, milo prosim le za malo razumevanja in potrpljenja / .../ Hvala Marjeti za zaupanje, a glede na moj uvodni stavek lepo prosim, da kapetansko funkcijo podelite komu drugemu.«

Maja Roš Kanellopulos: »Jaz res ne bi bila kapetan, hvala, nimam ne volje ne energije za to vlogo, naslednjič bo drugače, obljubim. Kaj pa David Jug? Vem,

da je prvič, a prav zato bo toliko bolj zagnan, kajne David, da boš idealni zastopnik slovenskih interesov?«

David Jug: »Omarijasveta, Maja, kje si me našla, največjega zelenca od vseh. A ne bi mesto šefa prevzel nekdo s kilometrinjo?«

Blaž Močnik: »Se strinjam z Davidom, da je treba najprej vsaj devišstvo izgubit, preden lahko kurba rataš.«

Blaž Močnik: »Samo še uro imate, da se javite za kapetana. v nasprotnem primeru bo Duška žrebala prostovoljca obveznih dajatev.« *

*Elektronska sporočila niso lektorirana in so objavljena brez privolitve avtorjev – drugič pa naj se javijo za kapetana in bodo sami izbirali, kaj lahko pristane v Raci in kaj ne :)

... in tako nekako sem »prosto-voljno« postala kapetanka ekipe, ki je lani zastopala barve slovenskega SCIJ-a v španskem smučarskem središču Baqueira-Beret. Po mučnih pripravah – kondicijskih, kakopak – in črtanju datumov na koledarju smo končno dočkali obvestilo Korena o odhodu: »Vsem prijetno spanje in spakirajte le tisto, kar je res treba. Pol kombija je že vina.« Spali prav veliko nismo, ker smo na pot odrinili ob sedmih zvečer. In če so se v našem kombiju vozniki menjali na nekaj ur, je v drugem to nalogo suvereno izpolnil kar Darko sam.

»Načrtovana pot je predolga. Navodila za navigacijo bodo dodana, ko se približate cilju,« nam je še zadnji udarec zadala navigacija, ko smo vanjo vtikali smučarsko središče tam daleč pod Pireneji. Slabih 1.500 kilometrov do tega skrajnega severno-zahodnega kotička Katalonije je bilo pred nami, za kar smo potrebovali kakšnih 17 ur. Ravno toliko preveč, da na smučišču, ki se je lani na sezna-

mu najboljših evropskih smučič znašlo na drugem mestu, nismo ujeli španskega kralja Filipa VI., ki menda pogosto vijuga na tamkajšnjih belih strminah.

Na 62. srečanje novinarjev smučarjev je naša 12-članska slovenska družina prispela prva. Da bo urnik španski, nam je bilo kaj kmalu jasno. Španci so nas prijazno odslovili, da sobe vsaj še eno, še bolj verjetno pa dve (na koncu je bilo seveda tri) ne bodo pripravljene. Po petih minutah smo se že mazali s sončno kremo najvišjega možnega faktorja in na smučišču v kratkih rokavih srkali znano špansko pivo – za malo pločevinko je bilo treba odšteti tri evre –, ki je verjetno samo v tednu dni na našem prvenstvu pospravilo v žep lep del letnega dobička. Živo srebro se je povzpelo celo na 18 stopinj, kljub temu pa je dva metra in pol (ponekod menda tudi štiri) debela snežna odeja bila še popoldne manj »kucjasta« kot marsikdaj že pred kosilom na Kaninu.

Na smučišču, od Barcelone oddaljenem kake štiri ure vožnje, od francoskega Toulousa pa 160 kilometrov, letno naštejejo okoli 800.000 smučarjev. Večina 80 – odstotkov – je Špancev, 18 odstotkov je Francozov, med ostale 2 odstotka smo se lani vpisali tudi Slovenci in ostalih 200 novinarjev iz 33 držav. Po dveh dneh spoznavanja skupno več kot 150 kilometrov prog na dobrih 2.000 hektarjih, za katere morajo tisti brez SCIJ-eve kartice plačati 48 evrov dnevno, je napočil čas za našo prvo preizkušnjo – veleslalom. Medtem ko smo se Slovenci večer prej intenzivno ogrevali pri našem »piano loverju« in pridno

Ponosno vihteli slovensko zastavo

skrbeli, da ne bi dehidrirali, je okoli enih ponoči italijanska ekipa v hotelu zagreto pripravljala smučiči. Ne da bi se hvalili, a že v prvi disciplini smo bili najuspešnejši in si prismočali pet medalj (eno zlato, tri srebrne in eno bronasto).

Atlantska klima v dolini s 50 malimi vasicami ima ugoden vpliv na sneg, zato ne čudi, da zima predstavlja vsaj 80-odstotni delež turizma. Čeprav je smučišče s svojimi številnimi modrimi in rdečimi progami priljubljeno predvsem med družinami, ponuja tudi neizmerne možnosti za smučanje izven urejenih prog, nekatere celo umetno zasnežujejo. Na žalost pa je za to, da bi zavili s proge in se naučili še nekaj puhastega novozapadlega snega, ta prišel ob najmanj primernem trenutku – kakšnih 40 centimetrov je zapadlo

ravno tisti konec tedna, ko smo zapuščali Baqueiro.

Kar 80 odstotkov domačinov živi od turizma. So izjemno prijazni in zgovorni, čeprav v njihovi simpatično polomljeni angleščini. A tudi če poznate osnove španskega jezika, bi se morali potruditi, da bi jih razumeli. Njihov jezik je namreč aranščina, ena izmed vej okcitanščine, romanskega jezika, ki ga govorijo tudi v južni tretjini Francije in nekaterih alpskih italijanskih dolinah. Smučišče je v lasti zavarovalnice in – v nasprotju s pričakovanjem marsikoga – niti hoteli in ostali turistični delavci niti občina in država ne prispevajo k proračunu. Kljub temu vanj letno vložijo od 4 do 6 milijonov evrov. Ob lanskem 50. obletnici so odprli tri nove sedežnice in 21 novih prog. Skupaj se tako pohvalijo s 35 napravami, ki v eni uri prepeljejo nič manj kot 60.683 oseb.

Vsi hoteli in apartmaji skupaj nudijo 7.200 turističnih postelj, lani pa so zabeležili okoli 270.000 prenočitev. Za primerjavo: Bled jih letno ustvari dobrih 600.000, Kranjska Gora okoli 450.000, zgornje Posočje 400.000, Ljubljana dober milijon, z največ – 1.300.000 pa se lahko pohvalita Piran in Portorož. Za obuditev spomina (ali pa za informacijo našim novim članom): prav v Kranjski Gori so že trikrat organizirali mednarodno srečanje novinarjev smučarjev (prvič leta 1957), nazadnje pa je Slovenija novinarsko srenjo gostila leta 2000 v Mariboru.

Na vrhu, 2.500 metrov nad morjem, se razprostirajo neskončni pogledi na Pireneje, ki so me očarali že pred tremi leti, ko

Nič kaj nestrpno pred veleslalomom.

sva jeseni z Blažem raziskovala nacionalni park Ordesa. Podobna je tudi Aranska dolina, ki jo obdajajo dvo- in trotisočaki, poseben čar pa ji daje več kot 200 jezer. Težko bi spregledali tudi bogato kulturno dediščino in lično urejene vasi, ki morajo biti po urbanističnem načrtu sezidane tradicionalno – hiše so iz kamna, lesa in s sivo kritino iz skrilavca. Medtem ko si je del naše družine ogledal dolino Boi ter njenih devet najbolj znanih romanskih cerkva, ki so od leta 2000 uvrščene na Unescov seznam, smo ostali najbolj zagnani tekači trenirali za tekmo v teku na smučeh, ki nas je še čakala. Ta trening je bil še posebej naporen za Blaža, ki si nikakor ni mogel dopustiti, da bi ga sama prehitela in je na snegu skoraj pustil želod ..., pardon, dušo.

Aranska dolina je poznana tudi po svoji bogati kulinariki, na katero zaradi bližine meje zelo vpliva francoska kuhinja. Resda ideja organizatorjev, da v tri mini tapas bare stlači 250 novinarjev, ni bila najboljša, a nekaj smo vendarle lahko okusili. Poleg tradicionalnega »jamona«, položenega na kruh, namazanega s paradižnikom, tortilj in obilice drugih jedi iz svinjine je ena najbolj značilnih jedi v tej dolini »olla Aranesa«. To je nekakšna mineštra s korenjem, čičeriko, zeljem, belim fižolom, jajcem in rezanci, v kateri naj bi se kuhali telečja in svinjska kost, na vsaki žlici pa mora pristati vsaj en košček mesa – piščančjega, svinjskega, telečjega, klobase, nekakšne krvavice in po možnosti še volov ali račji rep. Mene ni

Gremooo....Tiča

preveč prepričala, a morda nisem ravno pravi naslov za kulinarčno kritiko, sploh ne zato, ker sem jo prvič poskusila tik po (za nas zelo uspešni) tekaški tekmi, ko smo bili bolj žejni kot lačni, drugič pa naslednji dan, ko sem z 39 stopinj

vročine »cimra« v želji po domači goveji juhi poslala v hotelsko kuhinjo, prinesel pa mi je to njihovo specialiteto s plavajočim mesom, lično zapakirano v vazo. Če mi ne bi omenil, da je stala 10 evrov, verjetno ne bi pojedla niti toliko,

Tekaška je res težka.

David na kolenih

kot mi jo je (ne za dolgo) uspelo spraviti po grlu.

Bolezen je bila bržkone posledica mešanice različnih dejavnikov – naporne tekaške tekme, visokogorskega sonca in premalo spanca v preteklih dneh. Ko je na smučišču odmevalo petje slovensko-hrvaško-italijanskega mešanega pevskega zbora, smo privabili poglede z vseh strani. A malce veselja smo si vendarle zaslužili, saj smo člani slovenske novinarske reprezentance na tekaški tekmi osvojili še tri zlate in eno srebrno medaljo, skupaj s kombinacijskimi in veleslalomskimi pa več kot četrtino vseh možnih – kar

13 od 54 (če pustimo ob strani to, da so prvi dan »vsi« slovenski mediji poročali o 12 medaljah, ko smo se v kakšnih desetih – ob požirku Fireballa, viskija s cimetom in čilijem, – trudili prešteti vse medalje in napisati eno vestičko). Škoda, da smo ravno zamudili 36. Marxa Beret, enega največjih maraton v teku na smučeh v klasiki, na katerem se na 42, 21 in 10 km vsako leto pomeri približno 1.500 tekačev na smučeh. Pa tako dober trening tekmo smo imeli na naših tri (ženske) oz. 5,3 (moški) kilometra! No, če koga mika – letos bo tekaška preizkušnja med 5. in 7. februarjem.

Tisti naši najbolj zvesti (to se bolje sliši kot najstarejši, a ne?) člani slovenskega SCLJ-a so bili lani že drugič na mednarodnem srečanju pod pirenejskimi vršaci. Pred 33 leti so bili tam Vlado Krejač, Darko Koren, Albina Podbevšek, Tine Guzej, Igor Longyka, Janez Čadež, Alenka Brezovnik, Joško Pirnar in verjetno še kdo. Po fotografijah sodeč je bilo vzdušje v Baqueiri leta 1982 vsaj tako dobro lani, o vremenu pa bi težko sodili, saj je za razliko od našega že malo kičastega tedna vse videti bolj sivo (seveda le zaradi črno-belih fotografij). Glede na to, da ima Katalonija povprečno kar 300 sončnih dni letno, pa verjetno razmere niso bile dosti drugačne. Celo spali smo v istem hotelu kot pred tremi desetletji, lično prenovljenem, s prijetnim družabnim prostorom, kjer si je nesporno zmago v prepevanju uspešnic ob mladeniču na klavirju prislužila naša Maja Roš

Kanellopulos. Menda je po našem odhodu dal odpoved.

Ob odhodu smo ob rekah Garonne in Noguera opazili številne ribiče, kar mi nekako daje slutiti, da me bo Blaž še kdaj zvlekel tja pod Pireneje. No, zdi se mi, da bi brez večjih težav za kakšen teden tja peljala svojo specialko ... Če ste se uspeli prebiti do konca te reportaže in se vam je na trenutke zdela znana – ja, je bolj ali manj »kopi-pejstana« z MMC portala. A za razliko od mnogih političnih funkcionarjev sem to javno povedala, poleg tega pa sem »prepisovala« le od sebe. Tako pač je, če za prispevek v današnjih časih honorarni sodelavci dobimo plačilo, ki bi ji prej kot plača lahko rekli miloščina, pogodbe pa nam bolj kot službo nudijo hobi. Zame tretje mednarodno novinarsko srečanje je bilo zato – če ne bo čudežnega preobrata – najverjetneje tudi zadnje. Upam pa, da me boste vsaj na državnih še vedno sprejeli.

MARIŠA BIZJAK

B/S/H/

BOSCH AND SIEMENS HOME APPLIANCES GROUP

MLINOTEST

Pogled na umetna jezera

Presenetljiva Belgija

ZAKAJ SEM SE VČASIH POČUTILA KOT DOMA

Napoleon na čokoladi

Ker Belgijci nimajo Alp so si omislili poletno srečanje novinarjev mednarodne SCIJ sredi junija lani, prav v času, ko so pompozno proslavljali 200 letnico bitke pri Waterlooju, kjer je Napoleon doživel svoj življenjski poraz. Na obsežni zeleni poljani so trikrat uprizorili bitko s starim orožjem, tudi topovi, bobni in raketami: bilo je hrupno, da te kap! Nastopilo je kar šest tisoč igralcev v pristnih uniformah posameznih vojsk in več sto konji, zlasti belimi, kakršne je imel francoski diktator nadvse rad. Moram priznati silno iznajdljivost, da ne rečem zvijačnost Belgijcev, ki so od tega slavja zaslužili milijone ne le z vstopnicami, temveč tudi s prodajo neštetihih predmetov, oblačil, čokolad in pijač, zlasti piva z napisi Waterloo ali sliko Napoleona na belem konju. Naj dodam, da so francoski kolegi zaradi tega kar zmajevali z glavami, češ, kaj se gredo! Odobravali so njihovemu predsedniku, da se tega cirkusa ni udeležil: »Mi pač ne slavimo porazov!«

Na bazar pa ne moreš!

mi je na sprejemu novinarjev, udeležencev SCIJ srečanja, zapovedal belgijski kolega Bruno, ko me je zasrbela novinarska žilica, da bi si ogledala, seveda s fotoaparatom v roki, nenavadno tržnico sredi

Bruslja, spominjajoč me na pravi arabski bazar. Bil je nabito poln, zlasti Arabcev in njihovih žensk, v glavnem s pokritimi lasmi, a vmes tudi z burkami. Rekli so mi, da na tem bazarju najdeš vse, razen kamel. Belgija ima velikodušno politiko do priseljencev in Arabcev. Zlasti Maročanov je toliko, da »ne bo minilo deset let in Bruselj bo naš«, mi je v smehu po francosko dejal arabski trgovec na robu mesta, ko sem kupovala datlje. Ne vem, če bi bil še nasmejan zdaj, ko se valijo karavane konkurentov v Evropo-

sko Unijo. No, po tem pogovoru se nisem več čudila, da je center evropske prestolnice nenavadno zanj zasmeten, v sicer čisti deželi. Bruselj je pač mesto različnih kultur in navad.

Tukaj govorimo flamsko,

je možakar v nekem lokalu blizu neobstoječe meje med Wallonijo in Flamsko, a dobro znane domačinom, zavrnil moje vprašanje v francoščini. Država z desetimi milijoni prebivalcev je pač razdeljena, a uradno sta jezika enakopravna, po resnici pa med Wallonci in Flamci ni ravno vroče ljubezni. V Bruslju tega ne občutiš, ker mnogi govorijo oba jezika že zaradi mešanih parov ali zaradi študija, ki ni v flamščini. A francosko govoreči

Mestna hiša v Monsu

Belgijci se ne počutijo Francoze. »Nekoč smo uporabljali svoj jezik, podoben bretanskemu, a so ga mnogi zavojevalci, zlasti Francozi zatrli,« mi je razložil kolega Bruno, radijski novinar. Zanimivo, da so Francozi pod Napoleonom naš jezik upoštevali in zagadeli smo jim Slovenci postavili spomenik, kar so se čudili celo Francozi: veliki vodja ima kip samo v pariški palači Les Invalides.

Nemški bombnik zgrešil katedralo

Belgija se ponaša z enkratno arhitekturo v dobro ohranjenih zgodovinskih mestnih jedeh. Veliko jih je na seznamu svetovne dediščine UNESCO. V mestu Turnai stoji veličastna katedrala s petimi zvoniki, pokritimi s svincem, ki ima za seboj 900 let zgodovine. Zgrajena je iz temnega kamena, s katerim so že v srednjem veku služile cerkvene oblasti. Notranjost je bogato okrašena s freskami iz 12. stoletja in s kamnitimi kipi svetnikov. V njej se srečujejo umetnine v romanskem, renesančnem in gotskem slogu. Katedrala hrani dragocene umetnine, ki so bile skozi stoletja večkrat ogrožene: najbolj v drugi svetovni, ko so jo bombardirali

Prizor s showa ob 200 letnici Waterlooja

nemški bombniki, a jo je zadela ena sama bomba, a ni povzročila večje škode. Mesto Mons je rojstni kraj Vincenta van Gogha z mnogimi znamenitostmi. Lani je to bilo evropsko kulturno mesto: okrasili so ga s 7500 posajenimi sončnicami v spomin na slavnega slikarja.

Množica vetrnic, sončnih celic in krav na pašnikih

Belgija je nedvomno bogata, a hkrati zelo okoljsko ozaveščena. Posejana je z vetrnicami in s sončnimi celicami na mnogih poslopijih, celo na cerkvenih strehah. Kar pri srcu te stisne od zavidevanja, ko pomisliš na razmere pri nas. Njihovo belo govedo se množično pase zunaj celo pozimi, naše pa največkrat preživlja poletja v zatohlih hlevih! Zadnje čase marsikje puščajo zelenice naravi oziroma marjeticam, maku, žuželkam, čebelam in pikapolonicam.

No, Belgija se tudi zaveda, da je srce EU in na ta račun zelo dobro služi. Ne nazadnje ji ni tuje uspešno črpanje denarja iz njene blagajne. Najglobje v EU žep so Belgijci posegli pred desetimi leti za megalomanski rekreativni center Lac de l'Eau d'Heure, po naše Hudourniško jezero. S preusmeritvijo nekaj večjih potokov in reke so zgradili pet jezer: ob največjem so zgradili jez za elektrarno. Letovišče meri 1800 hektarov, obrežja jezer so dolga 70 kilometrov, kar presega dolžino belgijske morske obale. Kraj je postal pravi romarski kraj za rekreacije željnih gostov.

Belgijci oziroma Waližani so nam novinarjem, članom SCIJ iz mnogih dežel, tudi Kanade in Amerike, veliko pokazali, nas pogostili comme il faut. No, celo na sneg so nas zapeljali v nič kaj prijetno smučišče - beri kup snega - pod šotorom. Kakšno srečo imamo, prijatli moji - da imamo prave hribe s snegom. Bazar pa je na obzoru ...

BINCA P.

Vesele šolarke v Bruslju

Pol stotnije novinarskih tenisačev v Novigradu

Več kot pol stotnije tenisačev iz Italije, Slovaške, Avstrije, Češke, Slovenije, Srbije, Bosne in Hercegovine in Hrvaške se je v lanskem juniju zbralo v istrskem Novigradu, kjer so nadaljevali s teniško tradicijo »Mirjaninih« tedskih športnih druženj. Tokrat so sicer srečanje pripravili Danijel, Momo in Darko (triperesna deteljica), ki jim je s pomočjo generalnega pokrovitelja Podravke in tamkajšnjega hotelskega kompleksa Laguna, čeprav ob dokaj pozni, šele aprilski odločitvi, uspelo zagotoviti čudovite vremenske pogoje za teniške preizkušnje na desetih igriščih v posamičnih konkurencah in različnih dvojicah. Ob tej priložnosti so šli udeleženci tudi na izlet z ladjo in si ogledali vzorne namakalne Podravkine nasade paradižnikov, za katere skrbijo njihovi koooperanti.

Kot vsako leto so bili rezultati sicer pomembni, nikakor pa ne v ospredju srečanja, saj se nihče ni pritoževal nad količino časa, ki ga je »moral« preživeti na teniškem igrišču, vsi udeleženci pa so bili tudi nagrajeni. Tudi tokrat so se novinarji razšli z obljubo na ponovitev, saj jim tako termin kot tudi organizatorska skrb jamčijo uspešno rekreativno druženje. Še posebej, ker se lahko takšnih druženj udeležijo skupaj z družicami.

DARKO KOREN

... potem pa je teknilo.

Manjkalo ni niti tradicionaln druženje na plovbi.

SLOVENSKA TENIŠKA DELEGACIJA V ČRNI GORI

Dve medalji, ostale ušle za las!

Črna Gora je bila konec septembra mikavna in radodarna s temperaturami. Čez večino dnevnega časa so se temperature bližale 30tim stopinjam, toplo morje pa je vsak dan ponujalo plavalne užitke. 9 člansko teniško slovensko delegacijo, ki se je udeležila 38. svetovnega prvenstva novinarjev v Herceg Novem od 19. do 26. septembra, sta k sreči popestrili dve tenisačici – Albinca Podbevšek in spodaj podpisana. In kar je res – ubranili sloves dobrih slovenskih športnic in športnikov, saj sva med damskimi dvojicami osvojili bron (točnejše okoliščine tega dosežka so znane izključno strogim sodnikom). Naš Bojan Glavič, odličen tenisač, običajni teniški »medaljeros«, pa je osvojil srebrno medaljo med posamezniki. Za las so medalje zgrešili ostali člani naše ekipe: Bojan Budja, sicer predsednik Svetovne organizacije novinarjev tenisačev, Mišo Renko, ki so mu redke plohe popolnoma destabilizirale motivacijo, Darko Koren, ki je stkal pristne stike s črnogorskimi avtoličarji, Štefan Miklavčič, ki mu bo to prvenstvo ostalo v še posebej dobrovoljnem

Takole sta bronasti dami medse vzeli srebrnega Bojana

Dokaz

spominu, Ciril Gale, ki je odigral eno od svojih najdaljših tekem in košarkarska legenda Ivo Daneu, ki je gentlemensko odigral le eno tekmo v paru s svojo prijateljico Darjo. Več ni bilo mogoče zaradi obilo intervjujev in fotografiranj. Prvenstva se je udeležilo okoli 100 predstavnikov iz 16tih držav.

Črnogorce je mati narava bogato obdarila. Poleg tekmovalja je bilo dovolj priložnosti za ogled lepe, a dokaj tajkunizirane obale, mest, ki sicer ne slovijo po urbani organiziranosti, ampak po ruskih turistih, ki jih sicer ni več toliko, kot pred leti, a dovolj, da te praktično na vsakem vogalu ogovorijo najprej po rusko. Tudi gostilniške mize niso samevale. Nikšičko pivo še vedno obstaja. Kotorski zaliv, uvrščen na Unescov seznam kulturne dediščine, ob robu katerega sloni Herceg Novi, pa je tako ali tako vedno vreden obiska. Mrtve sezone najbrž ne pozna.

V Črni Gori se radi pohvalijo, da je svetovni teniški as Novak Djoković registriral svojo jahto v Črni

gori, v mondenem Porto Montenegro kupil luksuzni apartma in se na eni najlepših plaž na svetu, ob Svetem Štefanu, tudi poročil. Kot so nam povedali, je pogosto igral tenis na igriščih, na katerih smo igrali novinarji. Da smo se trudili tudi mi, ni dvoma. Da smo se na prvenstvu tudi zabavali, pa najbrž ni treba poudarjati. Naša vsestranska aktivnost je botrovala dejstvu, da se nismo utegnili skupinsko fotografirati. Naj nam bo odpuščeno.

Slovenska ekipa se je osončena, naplavljena in zadovoljna vrnila domov. Naš kombi, katerega volan je držal Darko, njegov kopilot pa je bil Bojan (nekateri smučarke ste se v »bingo« kombinacijo že prepričale), se je med potjo pridno polnil. In zdaj se vračam k začetku tega kratkega prispevka – k sreči sta sopotnici ob pogledu na stojnice ob Neretvi zaukazale prve postanke. Ti so nato sledili še naprej, saj raznih dobrot ni bilo moč izpustiti. Fotografija je dokaz.

DARJA GROZNIK

Zmagali smo vsi. Tudi Kriterij!

Kriterij nenehnega dežja so rešile barele

Naslov letošnjega dogajanja in druženja sem si sposodila pri zapisovalcu našega več kot 30 letnega druženja na Kriteriju zadnjega snega v Bovcu in na Kaninu, ki sem ga našla v RACI 2009, ki smo jo prav tako prebirali v Cerknem 2009. Med drugim je uvodoma zapisal – a: »Lanski tradicionalni Kriterij zadnjega snega je bil najverjetneje eden redkih, na katerem udeleženci niti enkrat stopili na sneg. Oblaki so si celo drznili nenehno puščati, tako, da smo se bili skiževci prisiljeni zadrževati večinoma v hotelu – in seveda v drugih lokalih.«

Ker so se v kasnejših letih vremenske in še mnogo hujše kaninske težave kar kopičile smo se lani na občnem zboru na Rogli vprašali kaj storiti? Ga po vsem tem sploh pripravimo, mu morda spremenimo ime? Končna odločitev je bila: »Kriterij ostane, pa kakršen koli že.«

In v drugi polovici maja smo se dobili v Bovcu. Pravzaprav smo začeli v Tolminskih koritih z namenom, da gremo na Javorco in se spustimo tudi v korita. Lilo je kot iz škafa, celo pot iz Ljubljane do Tolmina in Tolminskih korit.

Med potjo mi je nekajkrat zvonil telefon. Slišala sem samo to, v tem vremenu pa res ne pridem. In, tudi že pred odhodom je bilo zaradi slabe vremenske napovedi nekaj odpovedi. Ampak peščica pogumnih se je le zbrala. Vesna Marčič in njen Marko sta bila celo tako pogumna, da sta bila že v četrtek zvečer edina gosta v hotelu Alp. Vsa čast, bi rekel naš Franci.

Zaradi vsega zapisanega o zlivanju s težkih oblakov sva z Nevo, na kraju samem in po posvetu s predstavnic LTO Sotočje in vodičem na Javorco, kamor smo bili namenjeni, odločili, da raje ostanem kar v zavetju prijaznega gostišča pred vhodom v Tolminska korita in se okrepčali s slastno frico in požirki v zahvalo, da smo sploh prišli. Tudi Vesna in Marko, ki ju je njun vodič, ki menda voznika varno pripelje na cilj, na poti iz Bovca zapeljal kar čez mejo. Rekla sta, da na konec sveta. Vse je srečno izteklo.

V soboto, pa so Kriterij spet rešile barele in to s pomočjo župana Občine Bovec Valterja Mlekuža in njegovih sodelavcev, seveda tudi našega Milana, ki sliši tudi na priimek Štulp. Ne smemo pozabiti

našega Veskota, ki nam je ponudil streho nad glavo v gostišču Pod lipo. Tako kot se spodobi smo najprej prisluhnili zadnjim novicam o uresničevanju načrtov pri obnovi Kaninskega smučišča. Novinarji, ki so danes večkrat krivi za vse slabo, so tokrat iz ust župana slišali pohvalo in zahvalo. Župan je povedal, da so bili ves čas tako rekoč sestavni del ekipe, ki se je borila za KANIN. Brez sedme sile ne bi uspeli.

Potem pa so Kriterij spet rešile barele. Uspešno smo izpeljali tradicionalno novinarsko »sve-tovno – državno prvenstvo«. Med petimi dvočlanskimi ekipami je tekel boj za vsak milimeter in spet se je z zlato medaljo ovenčal Janez Čuček v paru z Venčeslavom Japljem, ki sta v finalu, sicer težko, premagala župana Valterja Mlekuža in Francija Ferjančiča. Tretja sta bila Miloš Batistuta in Bojan Glavič, četrta pa zakonski par Marčič in na petem mestu Ingrid Kašca Bucik in Meta Verbič.

V soboto pa smo se veseli in zadovoljni v sončnem vremenu odpravili, vsak po svoje, proti domu. In preživeli čudovit dan v Trenti. Vsaj zase in za svojega Matevža, ki je bil že petič z nami, prvič že pol leta pred svojim rojstvom, lahko to potrdim. Ja, pa še to. Župan nam je ob slovesu obljubil, da bomo letos lahko že smučali na Kaninu. Bomo videli, če zapleti, ki so nastali pri obnovi, ne bodo krivi, da ne bo izpolnil obljube. Pa saj smo vajeni vsega hudega, na koncu pa se le vse izteče tako, da se vrnemo domov dobre volje. Zato se bomo na Kriterij zadnjega snega še vračali.

META - ŠPAHCA

KL

Avtohiša Snoj d.o.o.
Cesta Ceneta Štuparja 4a
1231 Ljubljana - Črnuče

Otmar Klipšteter – Fredi (1933 – 2015)

Že tako ali tako ima naš Skiž vselej dovolj takih in drugačnih večjih ali manjših težav, a v dobrem zadnjem letu dni pa se ga je neusmiljeno lotil še naravni osip. »Usekalo« je v »železni« del kroga naših dolgoletnih članov in velikih prijateljev: skoraj drug za drugim sta najprej odšla Alenka Leskovic in Joško Boncelj, tik pred koncem lanskega leta pa se je za vedno poslovil še naš Fredi, velika legenda slovenskega novinarstva. Fredi je bil v novinarstvu vse. Pol svojega delovnega veka je dal mariborskemu Večeru, drugo polovico pa ljubljanskemu Dnevniku. Oba sta si sicer želela biti širše slovenska in pri tem jima je na veliko pomagal tudi Fredi. Fredi je v novinarstvu skusil in tudi uspel v vsem: bil je imeniten urednik, sila odmeven pisec, ki pa svojega izjemnega znanja ni hranil le zase in svoje šefe, temveč ga je dobrohotno razdal tudi drugim, predvsem mlajšim kolegom. Pred dobrim letom in pol je izšla tudi njegova knjiga s pomenljivim in ironičnim

naslovom *Ne živi predolgo*. Meni je v posvetilu omenil, naj se tega ne držim, sam je ravnal drugače. Bolezni so mu dolgo grenile življenje in nazadnje jim ni bil kos.

Fredi se je novinarskemu smučanju ali smučanju z novinarji zapisal že ob koncu petdesetih let prejšnjega stoletja, kmalu po ustanovitvi mednarodnega kluba novinarjev – smučarjev (SCIJ), ki so se mu slovenski novinarji z Joškom Pirnarjem na čelu pridružili kar ob rojstvu. Zato je bilo za poznejše vsakoletno srečanje potrebno izbrati tudi naše udeležence in edina priložnost za to so bile izbirne tekme in naš Fredi je bil kmalu zraven. V reprezentanco se sicer ni uvrstil kar takoj, ker so mu očitali, da se v reprezentanco ne »pripluži« temveč prismoča, toda postajal je vse bolj nepogrešljiv član te družine, vse bolj zagrizeno se je na smučeh loteval tudi pohorskih strmin. Šport mu je bil sicer že od mladih nog zelo blizu, ker je bil tudi obetaven košarkar pri takratnem mariborskem Železničarju. Ker pa

Foto: Andrej Petelinšek, Večer

so izbirna tekmovanja za jugoslovansko reprezentanco za svetovna srečanja postajala vse bolj »divja«, povečini v Kranjski Gori in slabo pripravljena, se je Fredi leta 1967 znesel nad Joškom Pirnarjem zaradi slabe organizacije tekme in ta mu je odvrnil: »Pa ti pripravi kaj boljšega!« Na tisti tekmi sta bila zraven tudi naša mariborska kolega Danilo Škofič in Milan Golob in na Fredijevo pobudo so že naslednje leto pripravili tridnevno srečanje na Pohorju, ki pri nas še dandanes velja kot rojstno leto našega Skiža.

Fredi sicer ni sodil v sam vrh po tekmovalnih dosežkih, toda bil je v vrhu tistega dela mednarodnih in hkrati tudi naših srečanj, čemur so v svoji prvobitnosti tudi namenjena: druženju in spoznavanju ter utrjevanju prijateljstva in sodelovanja. Ob potekmovalnih dejavnostih Fredi nikoli ni sam ob sedel za mizo, nikoli ni sam stal za šankom, vselej je imel okrog sebe krog znancev in prijateljev, vselej izjemen sogovornik z izrednim smislom za humor in spominom na lepe in tudi manj lepe dogodivščine iz njegovega sila bogatega življenja. Bil je pravi promotor »scijbuildinga«, ki mu ni bilo para.

Tako je bilo tudi ob dosedanjem vrhuncu srečanj v Mariboru leta 2000 s kolegi z vsega sveta. Fredi je bil poslej vselej zraven, ko so naši mariborski kolegi pripravljali naša srečanja ob okroglih obletnicah. Jubilejnega, petdesetega je načrtoval za prihodnje leto, toda, žal, se bomo ob tej obletnici le z neizmerno hvaležnostjo in spoštovanjem spominjali našega nepozabnega Večerovega Gospodinjca, našega Fredija.

JOŽE POGAČNIK - JOJO

Takega Fredija (Kope 2008) se bomo vedno spominjali.

Janez na Rogli bere časopis, izpred mnogo let pa so spomini drugačni

Spomini ne zbledijo

NAŠA LETA

Potep po spomilih naših let in druženj na snegu ni mogoče začeti drugače kot z mislijo, da smo doživeli neizmerne radosti in veselja, ampak tudi s prepričanjem, da najboljšega srečanja doslej še ni bilo, da to še pride, da bo to letos ali kako drugo leto. In da tudi tisto leto potem ne bo večno najboljšo, da bo po njem znova enkrat prišlo srečanje, ki bo še boljše, bolj prešerno in veselo. Tako je treba gledati naprej.

In tudi teh petindvajset let druženja v samostojni Sloveniji ni padlo kar tako iz neba in naša veselja se niso začela šele v Republiki Sloveniji, začela so se že prej. Sprejemem lahko morebitne, čeprav malo verjetne, očitke, da sem jugonostalgik ali kakor se temu pač reče. Ampak slovenskih srečanj novinarjev smučarjev, kakršne imamo danes, ne bi bilo, če se ne bi spočela že pred več

kot štirimi desetletji, čeprav so se seveda začela na naših, slovenskih tleh in so se potem preselila tudi na tedanja jugoslovanska. O tem priča tudi ponosna zastava s kroniko srečanj in krajev, ki bo te dni vihrala pred hotelom.

In zato za začetek iz naše prešerno bogate zgodovine samo dva opomnika, da je to res bilo tako.

Ko smo, menda v sedemdesetih letih minulega stoletja, spali, kadar smo pač tudi to počeli, v hotelu Ambasador v Opatiji, smučali pa na Platku, smo direktorja prvi dan vprašali, če ima na zalogi dovolj vina. Mož je zatrdil, da ga ima, da ga v tem hotelu ni še nikoli zmanjkalo.

Vina je zmanjkalo nekaj po tretji uri prvega jutra našega bivanja v Opatiji in to je dežurni receptor na našo zahtevo sporočil direktorju hotela v njegovo stanovanje. Čeprav še vedno omotičen zaradi

zvonenja telefona navsezgodaj, je direktor ukrepal takoj in učinkovito. Zbudil je šefa nabave in mu ukazal, naj takoj popolni zaloge. To se je tudi zgodilo in do konca je bilo potem tako, kot mora biti. Ostal pa je izrek »jebo te patak, dodji na platak.«

In tudi drug spomin na tista leta je podoben. Bilo je pred zimskimi olimpijskimi igrami. Z vlakom smo se iz Ljubljane peljali v Sarajevu v velikem slogu. Imeli smo nekaj vagonov prvega razreda in poseben salonski vagon, ki so nam ga priklopili na našo posebno željo in kajpak ker smo imeli ustrezne zveze z vodstvom železnice. Že ob prvem pogovoru z njimi smo jih opozorili, da bo treba okrepiti zaloge pijač, ker bo pač pot dolga. Obljubili so, da bodo imeli v salonskem vagonu trikratno običajno količino.

Seveda so se tudi oni uštel. Vina je zmanjkalo že v Dobovi. Za silo so med postankom vlaka nekje iz bifeja na železniški postaji navlekli nekaj zabojev, ampak to je zdržalo le do Doboja, kjer je moral strežaj salonskega vagona vajo ponoviti.

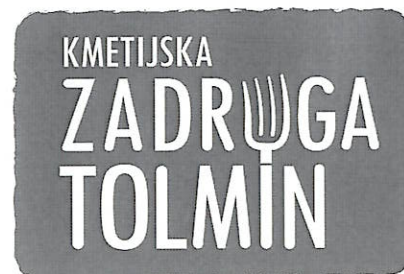
Mož je potem še leta dolgo pripovedoval naokoli, da kaj takega ni doživel ne prej in ne potem. Jasno, saj se ni mogel družiti z nami.

Toliko zgolj za utemeljitev trditve, da je teh naših petindvajset slovenskih let vendarle zgolj petindvajset centimetrov pršiča na skoraj toliko zmrznjenega starega snega.

JANEZ ČUČEK

FMR
25 let / years

Pred 25 leti smo šli na svoje

Petindvajset let. Četrto stoletje. Leta 1992. Kje je že to ... Bila je nora družba. Na Rogli. Prvič v samostojni Sloveniji. Bilo je ... Drugače. Zasedba skoraj ista. Le iz Juge bolj skromna. A so tisti, ta pravi, vseeno prišli. Organizatorji bolj ali manj isti, kot že nekaj let. Uha, Božena ... Sprejem udeležencev. Slavnostna večerja. Pa se Uha spomni, sredi večerje, da mora biti sestanek OO. Ni kaj. Vsak svojo žlico v žep, eden je zagrabil skledo koruzne solate, drugi fižolove (moja malenkost eno ali drugo, se ne spomnim več), pa hajd nadstropje nižje. In sta solati krožili okrog mize. Vsaj nekaj od slavnosti. Kaj natančno smo se pogovarjali, se ne spomnim več, a dodelali smo vse.

V spominu pa mi je ostalo naslednje dopoldne. Spust do Mašinžage. Pred mano Fredi, potem neka neznana lepota, jaz ... Vleče nas navzgor. V zraku je nekaj nenavadnega. Sredi gozda se gospodična odloči, da razjaha sidro (krožniček) in jo korajžno mahne med drevesi proti smučičču. Fredi me počaka na vrhu. In potem razodetje. Jebenti koruzo in fižol. Še

dobro, da je revica vzdržala tako dolgo ...

Fredija, žal, ni več med nami, tako kot še prenekaterih, ki so v tistih časih in še dolgo za tem bogatili naša srečanja na belih poljanah. Pa so bila ta srečanja res nekaj posebnega. Množična. Staro in mlado. Izkušeni mojstri peresa in tisti, ki so komaj začeli novinarsko pot. A vsi enaki. Bogatili smo drug drugega. Skleпали nova prijateljstva, utrjevali stara ... Se zabavali, nekaj malega popili in pojedli. Predvsem pa smučali, smučali. Tudi tekmovali, a to je že druga zgodba.

Četrto stoletje je vseeno kar lepa doba. Mislim, da smo na pretekla leta lahko upravičeno ponosni. Nadaljevali smo skiževsko pot, začeto v rajni Jugoslaviji. Bili smo sekcija v Društvu novinarjev Slovenije in se kmalu po osamosvojitvi odločili, da morajo biti naša srečanja »rasno« čista. Samo novinarji (kmalu smo račjo družino vseeno razširili, saj je mnoge naše kolege poklicna pot zanesla v druge vode, a smo vseeno ostali povezani in - prijatelji). Ko je Društvo sklenilo, da pod njegovim okriljem iskanje sponzorjev ni več ustrezno, smo se osamosvojili in ustanovili SCIJ, Društvo novinarjev smučarjev Slovenije, ter se kmalu preimenovali v SCIJ, Društvo novinarjev športnikov Slovenije, saj naši člani v prostem času niso samo smučali. Vmes pa smo vztrajno organizirala zlasti zimska srečanja in prek njih odkrivali lepote naše domovine, spoznavali nove ljudi ... Tako »mimogrede« smo že na začetku samostojne poti pripravili poletni kongres SCIJ, leta 2000 v Mariboru pa tudi veliko, nepozabno zimsko srečanje. In še in še.

Časi se kajpak spreminjajo. Tudi naša srečanja. Tisti iz leta 1991 (in še prej) smo, žal (ali pa tudi ne), 25 let starejši. Zdaj »vladajo« mlajši. Da bi bili tako uspešni, zagreti in prijateljski, kot smo bili pred četrto stoletje. In ne pozabiti tistih, še živih ali že pokojnih, ki so dolga leta bogatili slovensko družino rač na smučeh.

UROŠ ŠOŠTARIČ

Planika
• M L E K A R N A •

Brskanje po 25 tih starih Racah je obudilo še veliko spominov. Tokrat sem spomine izbrskala v RACAH, s poudarkom na srečanjih v Cerknem. Da ne bi zbledele. Naj vendar pri mlajšem rodu račk zbudijo skomine, da se nam pridružijo.

RACA – ROGLA 1992: Zgodilo se je naše prvo smučarsko društvo v samostojni Sloveniji. Mirjana Sošić, naša dolgoletna smučarska prijateljica nam je za Raco napisala pismo, ki je še danes v mnogo čem aktualno za razumevanje temeljnih načel povezovanja in druženja novinarjev v SCIJ – v Mednarodnem novinarskem smučarskem klubu in v okviru nacionalnih sekcij.

PISMO IZ ZAGREBA

Dragi kolegi in kolegice!

Z otožnostjo v srcu vas moram obvestiti, da bo ta zima prva, prva po petnajstih, ko najverjetneje ne bom prišla na naše novinarsko smučarsko srečanje, na SCIJ ROGLA 92. Pravim verjetno, ker mi bo težko odpovedati se temu po petnajstih letih rednega srečevanja na smučiščih naše bivše države, ne videti vas Slovence - in ostale kolege. Namreč - morda bo kljub temu "skočila" samo za en dan (in noč) k vam zato, da bi se videli, pozdravili in se malce pogovorili, pa tudi zato, da bom kakšenkrat "zdrvela" po strmini Rogle.

Vselej sem namreč mislila, celo trdno prepričana sem bila, da mi nič nasvetu ne bo moglo preprečiti sodelovanja na naših - zdaj že EX-YU novinarskih smučarskih srečanjih. To sprva ni uspelo niti mojemu - zdaj že bivšemu - možu, niti tedaj še majhnim otročičkom. Pa tudi z redakcijo sem komajda uspevala to usklajevati. Toda - kakor vidite - uspelo pa je "našim dragim" politikom ter "naši" - upam začasni - vojni, da mi grenijo življenje in mi jemljejo vsako veselje.

Tako nam je bilo lepo in toliko prijetno smo se družili na naših srečanjih (z mano od Jahorine 1978 s pesmijo "Aj kolika je Jahorina planina", pa do Jahorine 1991

in z "bambolerom" do jutra v Lasičevem "Brazilu"), da to preprosto ne sme prenehati. Bilo je pravzaprav nemogoče predvideti toliko grde spremembe, ki so prišle tako naglo, da smo mi v hrvaški novinarski smučarski sekciji še danes v nekakšnem šoku. No, to stanje obupa in negotovosti bo, ali minilo, ali pa se bomo spet prilagodili in se družili - vsemu navkljub - tudi v razmerah vojne. Morali se bomo samo drugače organizirati in v tem prehodnem razdobju nastajanja "naših mladih demokratičnih držav" ter pozneje, ko bo - upam - bolje. Moramo biti optimisti navkljub dejstvu. Tega stavka si nisem jaz izmislila, temveč ga je izrekel Pierre de Coubertin, utemeljitelj modernih olimpijskih iger. Jaz sem tudi naša srečanja nekako olimpijsko doživljala, ker je vsako leto našega smučarskega tekmovanja bilo v stilu olimpijske maksimice cicius, forcius, sliius. Tudi to je bilo po zaslugi Coubertinovega rojaka novinarja Gillesa de la Rocca.

Spet se moramo nanj spomniti, ki je bil v času "hladne vojne" skušal zbrati novinarje Vzhoda in Zahoda, pa tudi mi "neuvrščeni" smo se zelo radi pridružili tej ideji srečevanja na smučiščih sveta. Pa smo to idejo, vi Slovenci ste začeli - vsaka vam čast - udeležili tudi pri nas. Tako sem tudi jaz prihajala na

petnajst od 25. naših lepih SCIJ srečanj. Če tega ne bi bilo, ne vem, ali bi se bila odločila sama odpotovati n.p.r. na Kopaonik, na Brezovico, na Šaro. Do Bosne se je še nekako dalo priti, četudi nam je Slovenija bila s Kranjsko Goro (za zagrebške šminkerje) najbližja in "naša".

Gilles je bil pametno prepričan, da moramo mi novinarji "držati skupaj" navkljub našim različnim vladam, kajti profesija, združevanje, zdravje in veselje - so pred vsem drugim v edinem življenju, ki ga imamo. Zdaj pa so nas "naši dragi politiki" toliko stisnili, da so nam plače zdrknile na samo 300 DEM, poleg tega je kolegom prepovedano gibanje zunaj stalnega prebivališča z grožnjo, da bodo sicer mobilizirani zaradi "osvobodilne vojne proti osovražencem okupatorju". Te besede so mi toliko odvrtno že iz spomina v zgodnjem otroštvu in iz zgodnjih šolskih let, da je preprosto grozno, ker so sedaj postale stvarnost.

Toda - ko bo mir, ali nekaj kakor trajna vojna tipa Libanon, Nikaragva, Belfast itn., se bomo spet družili bolj številno. Vi Slovenci - prosim vas - še naprej organizirajte srečanje na vaših planinah, ki jih - hvala bogu - imate dovolj. Mi na Hrvaškem pa bomo organizirali srečanja na morju in tekmovanja v

tenisu, jadrnanju ali nekaj podobnega. Nekaj bo nemara od tega morja še ostalo našega. Postopoma se nam bodo - četudi sprva tajno - pridružili Bosanci, zatem pa bodo - četudi čez Madžarsko - po malem začeli prihajati tudi nekateri Srbi - intelektualci. Karkoli se bo zgodilo, mi bi kot novinarji morali sodelovati tudi v bodoče.

Naša bodoča srečanja bi morala biti - po mojem mnenju - v najhujšem primeru nekako takšna. Zgrozi me pomisel, da bi me neki "politiki" sprli z mojimi še doverljajšimi kolegi, da bi toliko negativno vplivali na mojo svobodo gibanja, shajanja in dogovajanja. Meni je bilo premalo

že to, da smo se bili samo enkrat letno videvali na smučarskih srečanjih,

ki so bila sprva privabljala stotnijo novinarjev, nazadnje pa že več kot 300 do 400 (vštevši nekatere odvečne ljudi). Tolikšna sila PRESS je bila vsekakor impresivna, zato tega ne bi smeli opustiti, pozabiti, zapustiti! To bi pomenilo, da so "oni drugi" še močnejši - a niso. Samo malce neprijetno so nas presenetili.

Bok i pozdrav svima na "Rogli 92"!

Mirjana Sošić,
novinarka

Slovenski show v Sestrieru

Joško Pirnar

RACA – CERKNO 1994: Zanimiva podobnost z letošnjim dogajanjem. Joško Pirnar je takrat poročal o slovenskem showu v Sestrieru. Mi smo leta 2016 spet v Cerknem, odpovedan je bil Kopaonik 2016, marca pa ga bo nadomestil, le kdo drug, Sestrier. Zgodovina se ponavlja. Joško je takrat zapisal:

V Breckenridgeu smo, lani aprila, na letni skupščini SCIJ zvedeli, da, zaradi negotovih političnih razmer, odpade predvideno mednarodno srečanje v Gruziji.

Italijanski kolegi so v zameno predlagali Sestriere v Piemontu, ki je vsekakor računal, da mu bo pomoč sedme sile lahko koristila pri uveljavitvi kandidature za organizacijo svetovnega prvenstva v alpskih disciplinah. Ker ni bilo alternative, je bil predlog sprejet in v januarju letos se je v Piemontu zbrala družba 230 novinarjev iz 38 držav.

RACA – CERKNO 2000: Marsikaj se je dogajalo. Cerkno je živelo z nami, mi pa s Cerkljani, saj smo jim pripravili čisto resno razstavo karikatur naših dveh legend Bineta Roglja in Andreja Novaka. Dokaz: Vabilo, s katerim smo jih povabili na razstavo.

Pa ni bila samo razstava. V programu za torek, 15. februarja 2000, je zapisano tudi: »Ob 17.30 tekme v malem nogometu med novinarji in veterankami rokometnega kluba Cerkno ter med novinarkami in cerkljanskimi gospodarstveniki in politiki«. Če me spomin ne vara, tega nisem zasledila med kronistovimi zabeležkami, so se naše kolegice in kolegi odlično zoperstavili cerkljanskim nasprotnikom. Pa saj rezultat po toliko letih sploh ni pomemben. Pomembno je, da smo se imeli fajn, kot je imela, žal pred leti, navado reči naša Urška ob naših gobarskih druženjih na Koroškem.

RAZSTAVA
ŠPORTNE KARIKATURE

Andrej Novak

&

Bine Rogelj

Muzej Cerkno

14. - 21. februar

Nekoč bo vse to tvoje.

Leta 2009 se je dogajalo marsikaj. Tudi na progah. Zamenjati smo morali celo tekmovalni program. Zakaj? VREME!!!!!!! Dež, megla, dež, kakšna snežinka vmes tam na gori, megla in spet megla sta bila glavna akterja srečanja. Na smučišču so se nekateri celo izgubili. Rezultat vsega tega pa je bila terenska Raca št. 2 s prazno naslovnico.

Kdo pa so dekleta mlada? Ja, naše brhke kolegice, ki so na zaključnem večeru odlično odigrale vlogo manekenk v unikatnih oblačilih iz idrijskih čipk in nas navdušile, tako s svojo eleganco kot s profesionalnim manekenskim nastopom.

Originale pa si lahko ogledate, vzamete v roke in še kaj več preberete v hotelu Cerkno, med 17. in 23. januarjem 2016. Kje v hotelu, pa bomo objavili na oglasni deski, ki vas bo pričakala na poti proti šanku. Pridite. Ne bo vam žal.

VAŠA ARHIVSKA
RAZISKOVALKA

Pripis: Ker pa nimam vedno dostopa do arhivskega gradiva, vem pa, da ga je še mnogo naloženega v številnih škatlah in varno shranjenega na fotografijah. To naj pomeni našo skupno prošnjo, da se jih takoj lotite. Zakaj? Zato, ker se bomo prihodnje leto družili že na 50. smučarskem druženju.

Tvoje grlo je tvoja moč.

Septabene®

www.septabene.si

Novo zdravilo za boleče grlo z edinstveno formulo za celovito zdravljenje.

- Hitro olajša bolečino.
- Zdravi vnetje.
- Odpravlja vzroke okužb.

KRKA

Pred uporabo natančno preberite navodilo! O tveganju in neželenih učinkih se posvetujte z zdravnikom ali s farmacevtom.

ZAHVALA

SCIJ Slovenija se iskreno zahvaljuje vsem sponzorjem in donatorjem, ki so nam pomagali pri organizaciji našega 49. (25. v samostojni Sloveniji) zimskega srečanja, ko smo se spet zbrali v CERKNEM:

Cerkno Resort, Občina Cerkno; LTO Laugar Cerkno; Petrol, Ljubljana; KRKA Novo mesto; PS Mercator, Ljubljana, FMR Idrija; Gorenje, Velenje; Plinovodi Ljubljana; Esotech, Velenje; NEK, Krško; Zavarovalnica Adiatc – Slovenica, Radgonske Gorice, Kmetijska zadruga Tolmin; Mlekarna

Planika, Tolmin; Mlinotest Ajdovščina; Avtohiša Snoj, Ljubljana-Črnuče; B/S/H – Bosch and Siemens Home Appliances, Nazarje; KLS Ljubno in Cerkljanski Laugarji.

VSEM ISKRENA HVALA!

Slovenske novinarke in novinarji smučarji zbrani na 49. (25. v samostojni Sloveniji) državnem prvenstvu novinark in novinarjev smučarjev v Cerknem od 17. do 23. januarja 2016.

Ta star je edini med laugarji, ki sme govoriti. »Race pa mislimo drugače. Želimo, da tudi račke spregovorijo in razpejo peruti na snežnih poljanah.«